

er ham let at frigjøre sig; i alt Fald er det be-
gribeligt, at den Fængslede i mange Til-
fælde ikke vil nære fuld Tillid til hans uhibede
Dom. Men dertil kommer, at der ikke
sjældent, navnlig naar der gjøres det ovenfor
omhandlede Tillæg til § 1, kunde blive
Spørgsmaal om en Kritik af Forhørsdom-
merens Færd i Henseende til Fængslingen,
som ikke passende kan henlægges til Under-
retten.

Medens der ikke har været delte Me-
ninger i Udvalget om, at Erstatningsspørgs-
maalet ikke bør undergives Afgjørelse af den
paagjældende Underdommer, forholder det
sig anderledes med Hensyn til de nærmere
Regler angaaende Erstatningskravets For-
følgelse.

De Medlemmer af Udvalget, som mene,
at den Frisundne, saavel som den, der løs-
lades, uden at Sagen forfølges til Dom,
ubetinget har Krav paa Erstatning for
Varetægtsfængsel, anse det for rettest, at
Bestemmelsen af Erstatningens Størrelse
henlægges til særlige i dette Diemed for
hver Amtsraadsreds dannede Kommissioner
af 5 Medlemmer, valgte af Amtsraadene.
Udvalgets Flertal, der mener, at Forføl-
ningen af Erstatningskravet bør gjøres saa
simpel og lidet indviklet, som muligt, og som
blandt Andet ogsaa af denne Grund paa
ingen Maade kan gaa med til Skabelsen af
en hel ny Art Domstole til Bestemmelsen af
Erstatningens Størrelse, holder derimod paa,
at Spørgsmaalet saavel om Kravet paa Er-
statning som om dennes Størrelse bør af-
gjøres af de almindelige Domstole, men i
1ste Instants af den Ret, under hvilken den
paagjældende Forhørsdommer hører. For-
saavidt slutter Flertallet sig imidlertid til
Landsthingsforlaget, som man mener, at
Afgjørelsen i Reglen bør finde Sted igjen-
nem en selvstændig, imod Forhørsdommeren,
væsentlig efter Reglerne for beneficerede
Sager anlagt, civil Sag. Det turde dog
efter Flertallets Anskuelse være ikke blot
uden Betænelighed, men naturligt i de Til-
fælde, hvor den over den formentlig Foruret-
tede i den kriminelle Sag assagte Dom appel-
leres til høiere Ret, det være sig af det
Offentlige eller af ham selv, at give ham

Udgang til at reise sit Erstatningskrav under
Appellagen og faae det afgjort ved Dommen
i denne. Dette vil vistnok ofte være den
simpleste og bekvemste Maade at faae
Sagen afgjort paa; men selvfølgelig kan det
stille sig saaledes, at den Paagjældende ikke
finder det hensigtsmæssigt eller nyttigt at
fremkomme med sit Krav under selve den
kriminelle Sag, og han bør da ogsaa kunne
forbeholde sig dette til bedre Tider, — dog
formentlig med den Begrændsning, der følger
af Bestemmelsen i Landsthingsforlagets § 4
sidste Stykke.

Udvalget foreslaar sluttelig at tilføie en
udtrykkelig Bestemmelse om, at Statskassen
for den Erstatning, den har maattet udrede
for uforskyldt Varetægtsfængsel har Regres
til vedkommende Forhørsdommer, forsaavidt
denne maatte have paadraget sig Ansvar ved
Misbrug af Embedsmyndighed, Skjodesløs-
hed eller andet uforsvarligt Forhold.

Et Mindretal (Alberti, Bertelsen
[Brigsted], Veth og A. Sørensen) skal til
Begrundelse af sine Vændingsforslag bemærke
Følgende:

Naar en Privatmand retter den Sig-
telse mod en Medborger, at denne har gjort
sig skyldig i en Forbrydelse, maa han mod
den Vedkommendes Benægtelse bevise Rigtig-
heden af sin Sigtelse, medens han i Mangel
heraf ifalder Ansvar efter Loven for Sigtel-
sens Fremførelse.

Denne Regel stemmer saa ganske saavel
med Lovgivningen som med den nedarvede
Retsbevidsthed, at Mindretallet ikke kan anse
det for „saarende for Retsfølelsen“, men
tværtimod maa anse det for en simpel Ret-
færdighedshandling principielt ogsaa at give
denne Regel Anvendelse, hvor det er en
offentlig Autoritet, der retter en saadan Sig-
telse mod en Statsborger.

Det er ud fra dette Standpunkt, at
Mindretallets Forslag under Nr. 4 er affat-
tet, og ligesom Mindretallet derfor ikke kan
følge Flertallet i at vende Forholdet om og
gjøre Ansvaret afhængigt af, at den Sigtede,
som fristundes eller slet ikke bliver tiltalt,
oven i Skjødet skal føre et større eller mindre
Bevis for, at han ikke er skyldig, saaledes